

[Glønborg]

at stå i et af LO-forbundene, bliver mødt med en sådan afvisende holdning, at medarbejderne siger, at de simpelt hen ikke kan holde ud at være på arbejde sammen med dem? Er det en diskriminering, som vi skal blive ved med at til-lade?

Vi har oplevet, at en del af de mennesker, som er blevet afskediget af arbejdsgiveren, når man på en eller anden måde har kunnet dokumentere eller sandsynliggøre, at afskedigelsen er begrundet i foreningsforhold, har fået erstatning, og det er da selvfølgelig noget, men en erstatning i penge kan ikke opveje det at miste sit arbejde og det at have det foran sig, at man vil have meget svært ved at blive ansat en lang række steder.

Jeg synes, det er for let, statsministeren kommer om ved problemerne ved bare at sige, at sådan er det, også i det offentlige. Jeg synes virkelig, det må være alvorligt. Jeg kan da fortælle statsministeren, at på trods af alle regler sker der stadig væk i oktober måned 1988 uhyrlige, ulovlige ting i forbindelse med ansættelser i det offentlige. Jeg er helt præcis vidende om, at en person, som har søgt en stilling i et statsforetagende her inden for de sidste 14 dage, fik at vide, at vedkommende var taget ud til at skulle have stillingen – og det var en stilling på leder-niveau – men en betingelse for, at vedkommen-de kunne få stillingen, var, at indmeldelsen i det rigtige fagforbund lå på bordet inden et nærmere antal angivne dage.

Jeg vil naturligvis ikke stå her offentligt og præcisere nærmere, hvor det var, men jeg kan godt give statsministeren personlig oplysning sådan til lidt nærmere identifikation.

Og så undrer det mig, at vi vil blive ved med at køre med et system, som er skadeligt for hele samfunds- og erhvervsudviklingen. Hensigten med at danne foreninger på arbejdsmarkedet er vel at få gode arbejdsvilkår på enhver arbejds-plads for alle ansatte, og det ønske har enhver fornuftig arbejdsgiver også.

Det er naturligt, at folk med samme slags arbejde danner en forening, en fagforening, som har forstand på netop deres arbejde og på at lave overenskomster. Men i et dynamisk samfund opstår der jo nye former for arbejde, og så oplever vi da, at nye organisationer opstår. Hvorfor skal vi så blive ved med at opleve en voldsom kamp mellem disse organisationer? Jeg kan som eksempel nævne kampen mellem

HK og PROSA om organiseringen af edb-per-sonale.

Hvorfor gør vi disse organisationer stadig magtfuldere, når vi kunne løse problemet så let som ingenting, nemlig ved at slå klart og tyde-ligt fast, at det var ulovligt alle steder at stille krav om medlemskab bestemte steder? Hvis vi ville svække disse organisationers uhyrlige magt på det private område, kunne det være, vi også fik fred for dem på det offentlige område.

Hans Strunge (S):

Det er jo rigtigt, som det er sagt heroppefra, at sager af denne karakter havde vi til debat fle-re gange i forrige samling, og jeg fandt i og for sig, da jeg så forespørgslen, at denne sag ikke kunne tåle flere behandlinger, for det er jo klar-lagt, hvad Folketinget mener om disse ting, idet vi har fået at vide – og det sagde statsministeren rigtigt i dag – at lovforslag nr. L 216 ønsker man en kraftigere ændring af fra borgerlig side, no-get, vi i Socialdemokratiet er imod.

Men da jeg læste indholdet i hr. Glønborgs forespørgsel til statsministeren, tænkte jeg, at nu var turen så igen kommet til, at Folketinget skulle til at blande sig i de faglige organisati-ners forhold, og efter De Kristeliges mening var hensigten, at nu skulle de faglige organisati-ner have en ordentlig én på trynen.

Jeg synes, forespørgslen er overflødig. Vi fin-der i Socialdemokratiet, at Danmark fortjener, at vi herinde målbevidst koncentrerer os om væsentligere ting end denne, nemlig at få løst landets reelle problemer, og i denne forbindel-se er ikke mindst fagbevægelsen en væsentlig faktor.

Jeg skal ikke gøre så mange bemærkninger i anledning af hr. Glønborgs indlæg, men jeg vil da godt sige, at hr. Glønborgs udtalelse herop-pefra om, at han synes, det er naturligt, at hvis man har samme arbejde, er man også i samme organisation, er jeg meget tilfreds med, for hvis hr. Glønborg virkelig mener det, er der jo ingen problemer i denne sag, så vil de sager, som vi har hørt om i offentligheden, og som er pustet op, jo efter også De Kristeliges opfattelse, være ganske overflødige: Når man er brandmand, er man brandmand, og så er man i brandmænde-nes organisation naturligvis. Sådan må det væ-re, og det er så også det, De Kristelige heroppe-fra for et øjeblik siden her erklæret sig enige i.